Anul al 54-lea 14 Pagini EXEMPLARUL { In România: 3 lei / In străinătate: 6 lei } 14 Pagini Nr. 264 Sâmbătă 25 Septembrie 1937
Taxa poştală plătită în numerar conform aprobării dir. G-le P. T. T. No. 120.288/932
P IIII

„ASOCIAŢIUNII" SIBIIU

ABONAMENTE IN ŢARA Lei 200 pe 3 luni Lei 380 pe 6 luni. Lei 750 pe 12 luni. O lună Lei 80 In străinătate în raport cu tariful poştal şi valuta

FONDATOR: LUIGI CAZZAVILLAN

UNIVERSUL

CELE DIN URMA ŞTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ŞI TELEFONICE
REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: BUCUREŞTI, STR. BREZOIANU No. 23-25
CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10: SECRETARIATUL DE REDACŢIE: 3.30.15

ABONAMENTE LA „VESELIA" „UNIVERSUL COPIILOR" ŞI AL TINERETULUI" ZIARUL CĂLĂTORIILOR Câte 220 Lei pentru 12 luni în ţară

DIRECTOR: STELIAN POPESCU

BACALAUREATUL

Iată şi examenele de bacalaureat de toamnă.

Aceeaşi febrilitate în lumea profesorilor şi a elevilor, aceleaşi critici reciproce, perindate cu prilejul trecerei acestui prag dintre învăţământul secundar şi învăţământul superior, dintre tinerii desemnaţi să formeze societatea intelectuală şi dintre tinerii îndreptaţi spre alte cariere, desigur tot atât de onorabile şi de folositoare ţării.

Un punct asupra căruia sunt de acord o parte însemnată din comentatorii rezultatelor periodice ale examenelor de bacalaureat, este necesitatea unei egalizări, cel puţin aproximativă, a condiţiunilor desfăşurării lor.

Este necontestat că această egalitate nu există în starea actuală. Nu pentru că n'ar fi fost admisibilă şi dorită; ci din cauza greutăţilor de fapt. Cum s'ar putea oare asigura o identitate de teme la examenele scrise şi de chestiuni la examenele orale, o identitate de aprecieri la comisiuni răspândite în toată ţara şi compuse din temperamente în mod firesc deosebite?

Totuşi, elementele stăruitoare în speranţa de a vedea realizându-se acea condiţiune esenţială, plecând de la principiul pozitiv şi folositor că dificultăţile de fapt nu pot şi nu trebue să împiedice atingerea scopurilor de ordin moral şi echitabil, au ajuns la o soluţiune expusă documentat în diferite comentarii intervenite prin presă după fiecare sesiune de bacalaureat.

Realizarea ideii preconizate ar reduce defectul sistemului actual, pentru că ar asigura acea echitate, într'o parte mai mare sau mai mică, cel puţin examenelor scrise. Este mult, fiindcă rezultatele defavorabile sunt eliminatorii.

Soluţiunea ar consista în alcătuirea unor chestiuni unice pentru toate comisiunile, la toate probele scrise, fiind formulate de către un organism restrâns dar competent, format din directorii învăţământului superior şi învăţământului secundar, câte un profesor universitar şi un profesor secundar pentru materiile examinate la bacalaureat.

Chestionarul ar fi trimis confidenţial tuturor preşedinţilor de comisiuni, spre a lua cunoştinţă de el numai în ziua începerii examenelor.

In acest chip nu s'ar înlătura oare sistemul diversităţii prea accentuate la numeroasele comisiuni, diversitate ce favorizează pe candidaţii puşi în faţa unor chestiuni prea uşoare şi prea simple, după cum defavorizează pe cei chemaţi să trateze chestiuni prea grele şi prea complicate?

Excedentul şi deficitul de şanse la examene, ce implică un dezechilibru nedrept pentru aceia cari îl îndură şi păgubitor însăşi marei selecţiuni care interesează şi ţara, s'ar nivela. Evident că deosebirile de temperament şi de simţ critic ale numeroşilor examinatori ar ştirbi din unitatea ideală de apreciere. Dar se renunţă la ameliorări posibile când nu se poate atinge perfecţiunea?

Odată examenele scrise întemeiate pe mai multă dreptate, examenele orale ar fi în mod firesc înriurite în acelaş sens, punând pe profesori în contact direct cu candidaţii admişi la proba scrisă în alte condiţiuni decât cele actuale.

N'ar fi oare timpul să se examineze în mod serios şi profund această chestiune, a cărei soluţiune ar putea să înlăture multe dintre dramele periodice şi dintre nedreptăţile şi erorile inevitabile într'un sistem defectuos?

Cuvântul românilor

Şi-au spus şi continuă a-şi spune cuvântul românii, pătrunşi, pe de o parte, de necesitatea vitală a luptei pentru înfăptuirea primatului naţional, iar, pe de altă parte, sunt pe deplin conştienţi de marea primejdie ce ameninţă neamul şi ţara, în caz că — o eventualitate care, din fericiree, nu se va produce — lupta, de care pomenim, s'ar termina cu o înfrângere.

Dar chezăşia de izbândă stă, atât în legitimitatea netăgăduită a luptei ce se duce, cât şi în atitudinea hotărîtă şi dârză a românilor din toate clasele şi categoriile sociale.

Membri ai clerului nostru românesc şi ortodox, înalte şi luminate feţe bisericeşti, magistraţi şi avocaţi din cei mai distinşi, profesori, învăţători şi alţi intelectuali de seamă, medici şi ingineri, comercianţi şi meseriaşi, ţărani şi alţi muncitori cu braţele — toţi într'un glas şi într'un cuget îşi spun cuvântul lor românesc şi îşi afirmă hotărîrea nestrămutată de a sprijini din toate puterile pe aceia cari, înfruntând riscuri serioase, continuă să lupte pentru biruinţa ideii naţionale.

Aşa cum s'a făcut dovada şi în alte împrejurări tragice pentru neam şi ţară, şi de rândul acesta, admirabilul bun simţ al românului nu s'a desminţit şi n'a dat greş. A înţeles repede şi exact de care parte sunt prietenii sinceri şi adevăraţi, cari luptă cu toată abnegaţia şi cu toată dezinteresarea pentru a croi poporului român o soartă mai bună şi ce urmăresc nenorociţii, cari se zbat ca să zădărnicească lupta deslănţuită.

Şi cum se putea să fie altfel, când situaţia e clară şi limpede ca lumina zilei? Iată, deşi e de prisos, totuş, să răspundem în puţine cuvinte întrebării: ce urmăresc toţi câţi, indiferent de partidul cărora aparţin, indiferent de profesiuni şi de situaţii sociale, luptă sub steagul naţionalismului şi ce urmăresc ponegritorii lor?

Cei dintâi luptă, fără nici un gând de avantagii personale pentru dânşii, să scoată pe români din starea de vădită, jignitoare şi nemeritată inferioritate, în care se găsesc astăzi, să nu-i lase să fie storşi şi robiţi de străini, adică de neromâni, să nu lase ca pâinea românească să fie mâncată de străini, românilor rămânându-le doar fărimiturile, şi să nu permită ca de destinele şi de viitorul neamului şi al ţării să decidă alţii decât românii.

Credem că e destul de clar, iar în ce priveşte perfecta legitimitate a ţintei de atins, nu poate fi măcar umbra unei controverse.

Incă un punct, care merită să fie subliniat. Cine sunt astăzi marii stegari ai naţionalismului? Zicem „astăzi", de oarece, precum se ştie, sunt atâţia bărbaţi de frunte ai neamului, cari îşi dorm somnul de veci, dar cari, pe când erau în viaţă, au fost purtătorii aceluiaş steag şi au luptat pentru înfăptuirea aceluiaş ideal.

Pomenim doar în treacăt că lozinca „prin noi înşine" a mult regretatului Vintilă Brătianu exprima într'o formă lapidară adevăratul program naţionalist.

Astăzi însă, vedem că în primele rânduri ale luptătorilor pentru biruinţa ideii naţionale pe bărbaţii, cari sunt o fală a neamului şi a căror reputaţie a trecut de mult graniţele ţării. Vedem, bunăoară, pe cel mai mare cărturar al timpurilor de astăzi, pe ilustrul profesor Nicolae Iorga, mândria noastră şi înaintea căruia şi românii şi străinii se pleacă respectoşi şi plini de admiraţie.

Fireşte, d. profesor N. Iorga nu e singur în lupta sfântă şi salvatoare în slujba căreia şi-a pus sentimentele sale de neţărmurită dragoste pentru neam şi ţară, precum şi calităţile omului de geniu, cum este d-sa. Tot ce a dat neamul românesc mai de seamă luptă alături de d-sa sau îl urmează cu devotament şi recunoştinţă.

Printre cei ce luptă pentru aceleaşi idealuri este — şi nu de azi, de ieri — d. Stelian Popescu, a cărui valoare şi autoritate morală es sporite din violenţa atacurilor, pe cât de infame, pe atâta de stupide.

Dar n'a rămas spaţiu pentru răspunsul la întrebarea: ce urmăresc ponegritorii ideii naţionale?

E cu totul inutil să ne ostenim noi a răspunde, căci răspunsul l-au dat şi îl dau mereu românii prin înălţătoarele manifestaţii de solidaritate naţională şi prin atitudinea de înfierare a ponegritorilor de cari am pomenit.

N. BATZARIA

Expoziţia din Belgrad

M. S. Regina Marioara a Iugoslaviei, la pavilionul României dela expoziţia din Belgrad, vizitând standul Fundaţiilor regale

Scriitorul Gabrielle d'Anunzio preşedinte al Academiei italiene

Roma, 22 (Rador). — Scriitorul Gabriele d'Annunzio a fost numit preşedinte al Academiei italiene. Marele poet şi romancier urmează la această înaltă demnitate lui Guglielmo Marconi.

Gabriele d'Annunzio

Pe de altă parte, mareşalul Badoglio a fost numit preşedinte al consiliului naţional de cercetări ştiinţifice în locul rămas vacant prin moartea lui Marconi.

—oxo●oxo—

Deraierea unui tren militar în Belgia

Bruxelles, 22 (Rador). — Un tren militar a deraiat în apropiere de tabăra militară dela Beverloo.

Au fost răniţi 20 soldaţi, dintre cari mai mulţi sunt în stare foarte gravă.

—oxo○oxo—

Congresul bisericii ortodoxe din Iugoslavia

Belgrad, 22 (Radio Central). — Azi a început la Belgrad, congresul bisericii ortodoxe din Iugoslavia, la care participă peste 2000 preoţi din toată ţara.

Congresul prezintă o deosebită însemnătate prin aceea că va discuta chestia conflictului dintre guvern şi biserica ortodoxă, urmând ca din desbateri să se precizeze atitudinea bisericii în această chestiune.

—xxx●xxx—

A TRĂIT 101 ANI

Cavarna, 22 Sept.

In localitate, a încetat din viaţă Zoiţa Zeană Ganera, în etate de 101 ani.

A fost văduvă de mulţi ani. Născută în Macedonia, a venit în localitate cu feciorii ei, cari sunt colonizaţi în Dobrogea-Nouă.

Până acum un an era sănătoasă.

—oxo○oxo—

INŢELEGEREA ANGLO-FRANCO-ITALIANĂ

UN SUCCES DIPLOMATIC

Anglia, ca şi Franţa, au avut de la început intenţia şi dorinţa să realizeze un acord cu Italia în ce priveşte siguranţa navigaţiei vaselor comerciale, în marea Mediterană, pe baza principiului egalităţii de drepturi, împotriva pirateriei.

Cum însă Italia, în acord cu Germania, n'a răspuns invitaţiei ce i s'a făcut de a lua parte la conferinţa dela Nyon, în convenţia ce s'a încheiat a trebuit să se împartă marea Mediterană în două zone principale destinate să fie sub supravegherea şi controlul forţelor navale ale Angliei şi Franţei, rămânând Italiei, mările Tyreniană şi Adriatică.

Totuşi, după încheerea acestei convenţii, când Italia a făcut cunoscut punctul său de vedere, Anglia şi Franţa au continuat politica lor de conciliere, invitând Italia să adere la aranjamentul dela Nyon, pe baza principiului egalităţii absolute de drepturi şi în calitatea ce i-a fost recunoscută totdeauna, de mare putere navală mediteranee.

In asemenea condiţii, Italia a revenit asupra hotăririi sale şi a acceptat propunerile Angliei şi Franţei.

Adeziunea Italiei la acordul mediteranean este un fapt îmbucurător, căci el pune capăt unei situaţii confuze internaţionale, care ar fi putut primejdui pacea prin complicaţiile ce le-ar fi creat.

Importanţa înţelegerii stabilite este subliniată de presa din Londra şi Paris, în sensul, că pe baza ei se va putea netezi terenul diplomatic pentru încheerea altor acorduri ce interesează pacea continentală.

S'a dovedit apoi, cu acest prilej, că toate intrigile şi manevrele puterilor interesate, de a invenina raporturile dintre Italia şi Franţa, au fost fără efect, după cum ele nu s'ar fi produs dacă Italia ar fi răspuns de la început invitaţiei ce i s'a făcut de a participa la conferinţa dela Nyon, în condiţiuni conforme cu poziţia şi drepturile sale.

Criză de guvern în Turcia

D-nii Ismet Inonu şi Rustu Aras nu vor mai face parte din noul guvern

Geneva, 22 (Rador). — Corespondentul agenţiei Reuter transmite:

Stiri demne de încredere sosite din Ankara anunţă că s'a produs o criză de guvern în Turcia.

Se afirmă că din viitorul guvern nu vor mai face parte d-nii Ismet Inonu, preşedintele consiliul de miniştri, şi Rustu Aras, ministrul afacerilor străine.

Se crede că ştirea despre criza de guvern nu se va publica oficial înainte de formarea noului cabinet.

Munca ţăranului

de A. CORTEANU

Problema muncii este problema de căpetenie în toate ţările. De felul cum este organizată munca, depinde şi viaţa şi liniştea şi viitorul unui popor. Când intri într'o ţară străină, e destul să vezi cum se face munca, pentru a înţelege tot ce vei vedea şi vei afla în urmă, despre acea ţară. Lăsăm la o parte frământările politice şi sociale la care dau naştere diferitele aspecte ale problemei muncii, fiindcă, din fericire, aceste frământări la noi, am putea zice că nu există. Să ne ocupăm deci de munca noastră naţională, de munca ţărănească.

Ţara noastră are reputaţia de a fi o ţară bogată în rezerve naturale şi în posibilităţi de viitor. Lucrul este fără îndoială exact. Printre aceste bogăţii viitoare, trebue să punem şi capacitatea de muncă a ţărănimii noastre. Ce ar trebui să facem pentru ca această bogăţie latentă să fie pusă în valoare? Iată marea întrebare. Ţăranul se naşte în profesiunea agricolă în care au trăit moşii şi strămoşii lui de mii de ani.

Pentru el, pământul şi munca la câmp e mai mult de cât o profesiune, e a doua natură, e o prelungire a fiinţii lui. De aceea, vorbind de organizarea muncii ţărăneşti, trebue să începem cu agricultura. Pentru ca munca în agricultură să fie rentabilă, trebue să existe un raport anumit între întinderea pământului cultivat şi numărul populaţiei care îl cultivă.

D. profesor universitar Valeriu Bulgaru, specialist în problemele şi în legislaţia agrară, arată într'o dare de seamă a congresului internaţional de agricultură, ţinut anul acesta la Scheveningen în Olanda, — dare de seamă publicată în revista „Insemnări ieşene" — rezultatul discuţiilor relative la şomajul agricol. După cercetările profesorului polonez Staniewicz, raportul cel mai bun între populaţia agricolă şi întinderea de pământ, este de treizeci de oameni la o sută de hectare.

Socotind aceşti treizeci de oameni grupaţi în familii de câte cinci persoane, revine că la o sută de ha. de pământ arabil, trebue să fie numai şase familii de ţărani, adică fiecare familie să aibă a cultiva cam 17 ha. sau pe cap de om câte trei ha. şi treizeci de arii.

Tot surplusul de populaţie peste acest raport ştiinţificeşte stabilit, constitue şomajul agricol. E populaţia rurală subnutrită pe care o vedem şi la noi ca şi în Polonia, ca şi în China, ca şi în Japonia.

La noi, din aproximativ 20 milioane ha. pământ cultivabil, sunt cam 13.000.000 ha. suprafaţă însămânţată, restul păduri, pâşune, fânete etc.

Din aceste 13.000.000 ha. arabile cam opt milioane de ha. sunt stăpânite de trei milioane de capi de familie ceia ce revine la 2 şi ½ ha. de cap de familie. Numărul locuitorilor satelor cari se ocupă numai cu agricultura este cam de 13 milioane. O gospodărie ţărănească are deci între 4 şi 5 membri ai familiei. Fiindcă gospodăria întreagă are 2 şi ½ ha., revine de

(Continuare în pag. 2-a)

Manevrele armatelor străine

Invăţăminte şi pentru noi

de R. SEIŞANU

Din cauza agravării situaţiei internaţionale şi a introducerii materialului modern în formaţiunile militare şi aeriene, manevrele armatelor streine din toamna aceasta prezintă un interes deosebit şi pentru noi.

Pe lângă manevrele cu arme combinate, au avut şi manevre speciale rezervate numai aviaţiei.

Japonia, cu toate că este angajată în război pe teritoriul chinez, a organizat mari manevre aeriene ce s'au desfăşurat în 12 prefecturi din centrul ţării. Ele au ţinut cinci nopţi consecutive şi au avut ca temă apărarea teritoriului central împotriva unor atacuri massive nocturne, ale unor escadre puternice aeriene.

La aceste manevre au luat parte 1.750.000 de voluntari, cari, cu concursul autorităţilor civile, au experimentat măsurile practice pentru protecţia populaţiei împotriva atacurilor aeriene. In tot cursul celor cinci nopţi s'au făcut şi exerciţii de întunecare a regiunilor ameninţate.

Organizarea acestui tip de manevre dovedeşte importanţa ce o prezintă în caz de război apărarea pasivă a teritoriului, căreia noi nu i-am dat până acum atenţiunea ce i se cuvine.

Marile manevre ale armatei franceze din Normandia, la care au luat parte mareşalul englez sir Cyril Deverell, ministrul de război al Marei Britanii, sir Hoare Belisha, ataşaţii militari străini, d. Daladier, ministrul apărării naţionale al Franţei şi membrii comisiunilor parlamentare ce se ocupă cu organizarea apărării naţionale, au scos în evidenţă calitatea materialului şi valoarea factorului uman.

Sub impulsul şefilor săi şi a unei politici în materie de apărare naţională bazată pe continuitate şi în afară de influenţele periculoase ale politicii pacifiste şi defetiste, armata franceză, prin echilibrul forţelor sale morale şi materiale, este instrumentul pus în serviciul apărării ţării.

Alte manevre interesante au fost cele ale armatei italiene din Sicilia şi ale armatei turceşti.

De obicei, în cursul manevrelor şi după trecerea în revistă se aduc elogii rezistenţei şi ţinutei trupelor; iar cu prilejul criticei, la care nu iau parte decât cei în măsură să judece pe cât posibil, obiectiv, modul cum s'au executat temele şi operaţiunile şi cum au acţionat diferite unităţi, se formulează observaţiuni şi se trag anumite concluzii.

Ceeace rămâne însă de reţinut, în linii generale, este modul cum se echilibrează în complexul ce-l formează în epoca noastră o armată, cei doi factori esenţiali ce intră în compoziţia sa: factorul material şi factorul uman.

In documentele comisiunii de pregătire a răposatei conferinţe a dezarmării dela Geneva, există un raport al delegatului Olandei, d. Rudgers, în care se spune:

„Armamentele unei naţiuni nu constau numai în producţia şi posesia materialului de război, ci şi în pregătirea globală a unui popor în vederea războiului. Unul din elementele esenţiale ale pregătirii este antrenamentul şi organizarea forţelor combatante din prima linie".

Nu trebue însă să uităm, că raportul între material şi efectiv s'a schimbat dela 1914 încoace din cauza armamentului mare, mijlociu şi mic, în parte automat, ca şi a intervenţiei aviaţiei şi a gazelor în războiul modern, a motorizării transporturilor şi a dezvoltării comunicaţiilor radio-telegrafice şi telefonice.

Franţa a intrat în război, în vara anului 1914, cu 2 milioane 500.000 de oameni;

(Continuare în pag. 2-a)

FOAMETE LA BARCELONA

Cortegii de femei şi copii defilează pe străzi cerând pâine

Saint Jean de Luz, 22 (Rador). — Corespondentul agenţiei „Stefani" transmite:

Ştirile care sosesc din Barcelona semnalează că populaţia suferă cumplit de lipsa produselor alimentare de prima necesitate.

Condiţiunile de trai sunt din ce în ce mai critice. Serviciile publice, începând cu gazul de iluminat au fost reduse, sau chiar suprimate. Se prevede că şi comunicaţiile în oraş vor fi limitate la minimum indispensabil şi folosite numai pentru transporturile militare.

In Barcelona se produc adesea manifestaţii violente.

Cortegii de femei şi copii defilează pe străzi, cerând pâine.

Intreaga viaţă a oraşului se desfăşură într'o atmosferă deosebit de penibilă şi plină de necunoscut.

Ciocniri violente între membrii tineretului catalan şi poliţia generalităţii Cataloniei

Barcelona, 22 (Rador). — Corespondentul agenţiei D. N. B. anunţă:

Ciocniri violente s'au dat între membrii organizaţiei tineretului catalan şi poliţia generalităţii Cataloniei.

Membrii tineretului catalan erau baricadaţi într'o clădire a ordinului călugărescu Aesculap.

Poliţia a fost nevoită să recurgă la artilerie pentru a sili pe tineri să se predea.

Autorităţile au arestat 25 bărbaţi şi 6 femei.

Justiţia fiscală

de NICOLAE MAREŞ

D. Ştefan Tănăsescu, subdirector în ministerul finanţelor, publică un articol în „Excelsior" intitulat „Pentru un impozit de justiţie fiscală".

După ce arată că impozitul pe venit stabilit pe baza declaraţiilor contribuabililor, înlocuit apoi cu taxarea din oficiu de către fisc, nu a dat rezultate, atât din cauza nesincerităţii declaraţiunilor, cât şi a organelor fiscale prost plătite şi tolerate de administraţie, recunoaşte că controlul nu se poate înăspri prin numirea de noui funcţionari, cari şi aşa sunt destul de numeroşi.

Se ridică apoi, contra celor ce susţin că la noi e un exces de fiscalism, fiindcă impozitul pe venit, în ţările unde fiinţează, e mult mai ridicat ca la noi, şi recomandă simplificarea legii contribuţiunilor directe, desfiinţarea formalismului şi biurocraţiei, controlul să fie redus şi făcut eficace (?!); iar pentru prinderea evazioniştilor şi obligarea lor la plata drepturilor fiscului, frustrate dela impunerile anuale, în dauna altora impuşi peste puterile lor de plată, ar trebui înfiinţat un nou impozit, zis „de dreptate", atacând orice capital care nu s'a format la lumina zilei şi s'a sustras dela plata impozitelor, mergând până la confiscarea lui.

Acest impozit, spune d-sa, va fi suportat de orăşeni şi marii proprietari agricoli, în cea mai mare parte străini de origină, cari deci trebuie să plătească ospitalitatea ce găsesc la noi, mai ales când înşeală fiscul; deci, concluzia, sporirea impozitului imobiliar, cu adăogirea impozitului pe avere, cu cotă de confiscare când se dovedeşte frauda şi reducerea impozitelor indirecte, cari lovesc, zice, numai pe funcţionari. (d-sa e funcţionar!)

După fotografia anexată articolului său, se vede că e un tânăr frumuşel, ceeace scuză până la un punct minunăţiile constatărilor şi soluţiunile propuse.

O mare greşală ce s'a făcut la noi, e tocmai stabilirea impozitului pe venit, după declaraţiunile contribuabilului şi apoi taxarea din oficiu, de către fisc: adevărul este că noi nu suntem copţi pentru a avea asemenea lucruri. „Income-tare" din Anglia merge perfect, fiindcă e în Anglia! La noi, nu numai fiscul, ci tot aparatul administrativ, cu foarte mici excepţii, este în imposibilitate să-şi facă datoria, fiind în mare parte necinstit şi tolerat, pentru ca la rândul său să închidă şi el ochii, la toate fraudele multor politiciani şi oameni ai zilei.

Ori, tocmai acestor organe fiscale le incumbă datoria de a face educaţia contribuabililor!

In satul meu, perceptorul e un tâlhar în toată regula: tot satul îl cunoaşte! Desfid pe d. Tănăsescu să-l ancheteze cinstit şi să-l bage la puşcărie! De ce? Politicianului, agentului electoral, omului zilei, acest umil perceptor, pe riscul lui (ceeace nu

(Continuare în pag. 2-a)